

[Statsministeren.]

bunds i problemerne og fremlægge sine synspunkter, når den er færdig med sine overvejelser.

Med hensyn til undergrunden – og det kunne måske gælde både Grønland og Færøerne – vil jeg ganske kort sige, at det er for tidligt at sige, på hvilken måde man skal arrangere sig i denne sag. Det er en forhandling, som må foregå i hjemmestyrekommissionen. Det er en forhandling, som må foregå imellem Færøernes ledelse og den danske regering, således at vi efterhånden finder ud af, hvordan vi på bedst mulig måde skal klare de problemer.

Hr. Christophersen havde nogle bemærkninger om min og regeringens holdning, som jeg ikke synes han havde dækning for i regeringens handlinger eller i min åbningsredegørelse. Hr. Christophersen sagde bl. a. – og der var en tydelig adresse til regeringen i det – at faren for demokratiet også kommer fra dem, der viger tilbage for at træffe de nødvendige beslutninger. Det tror jeg også jeg selv sagde i åbningsredegørelsen, men det er ikke rimeligt ligesom at antyde, at regeringen skulle være den, der viger tilbage.

Vi kan venstre og socialdemokratiet imellem være uenige om virkningerne af augustforliget, men det er ikke retfærdigt at antyde, at regeringen er veget tilbage for at træffe de beslutninger, som vi og et flertal her i tinget mener er nødvendige. Enhver vil da kunne se, at augustforliget ikke er skrevet ud fra, hvad man kunne vente ville give, hvad skal vi sige, en øjeblikkelig vælgergunst. Vi er ikke standset op dér, hvor det begyndte at gøre ondt. Vi har nemlig ikke skelet til, hvad der ville være populært. Hvis vi havde det, så var det jo en helt anden politik, der skulle være lagt frem. Vi har foreslået, hvad vi mener er nødvendigt. Det kan venstre være uenige i, men de bør ikke antyde, at regeringen er lammet af angst for at gennemføre noget, som kunne være upopulært.

Jeg mener også, det samme gælder hr. Christophersen, når han siger, at vi foretrækker at koncentrere os om de lyse sider, og næsten insinuerende siger hr. Christophersen, at statsministeren forhåbentlig også er bekymret for den økonomiske situation. Må jeg så citere fra min åbningsredegørelse. Her siger jeg:

»Jeg tror, tinget har forstået, at regeringen ser med megen alvor på den situation, vi befin-

der os i. Det gælder både politisk og økonomisk.«

Det er rigtigt, at jeg pegede på de positive træk i denne redegørelse, og læg nu mærke til, at det gjorde netop hr. Christophersen også i sin tale, og dér er jeg naturligvis enig med ham. Men jeg understregede samtidig i åbningsredegørelsen, at vi har store problemer for eksporterhvervene, og vi har også meget tilbage, når det gælder hele beskæftigelsessituationen og betalingsbalanceproblemet. Jeg understregede også helt tydeligt, hvor afgørende nødvendigt det er, at augustforligets indkomstramme bliver holdt. Derfor kan jeg ikke forstå, hvordan hr. Christophersen kan opfatte en tale af dette indhold som udtryk for et utidigt og næsten sorgløst livssyn.

Men når det er sagt, så vil jeg dog gerne sige til hr. Christophersen og dermed til partiet venstre, at jeg alligevel opfattede hr. Christophersens tale her i dag som en ganske åben og på mange områder positiv tale, hvor den kritiske tone naturligvis var der, men på en meget afdæmpet måde, og det giver måske visse muligheder for fremtiden.

Hr. Hilmar Baunsgaard pegede på det problem, der ligger i, at den tyske D-mark står så stærkt i forhold til andre valutaer, og pegede på, at enten måtte D-markens revalueres, eller også måtte Vesttyskland indstille sig på at bruge en del af sin rigdom på at støtte de valutastvage lande.

Jeg vil gerne måske næsten gentage, at det er vores opfattelse, at det vil tjene alle bedst, at der er ro omkring valutakurserne, og at vi derfor ikke bør spekulere i og heller ikke anbefale en ændring i kurserne. Det vil, som hr. Hilmar Baunsgaard sagde det i dag, i en overgangssituation forudsætte, at Vesttyskland fortsætter med at støtte de andre valutaer i slangesamarbejdet. Men jeg vil gerne pege på en mere, skal vi sige positiv udvej ud af denne situation, den, at de valutastærke lande udnytter deres stærke situation til at føre en mere ekspansiv og en mere beskæftigelsesfremmende politik. Se, det vil på én gang virke i retning af en større ligevægt på valutaområdet og bidrage til, at Vesteuropa igen kan komme ud af den nuværende beskæftigelseskrise.

Vi mener med andre ord i regeringen, at det er denne linje, vi skal sætte ind på, bl. a. igennem samarbejdet inden for De europæiske Fællesskaber. Det var også den tanke og tan-